

REINA EN MARGREET CRISPIJN

Het zal je maar gebeuren

the house of books

Copyright © 2012 Reina en Margreet Crispijn & The House of Books,
Vianen/ Antwerpen
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagfoto: Michael Trevillion/Trevillion Images
Opmaak binnenwerk: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3394 7
D/2012/8899/27
NUR 340

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

De regen drupte langzaam neer op de ongelijke kinderkopjes van de Oude Kerkweg. Het meisje liep met een zwarte map onder haar arm langs de huizen. Het natte haar hing sluik op haar schouders en de vaalbruine jas kreeg donkere plekken. Ze zag er, vooral door de mistroostige uitdrukking op haar gezicht, uit als de vleesgeworden januaridip.

Kitty Leeflang stond voor het raam en wierp een vluchtige blik op het meisje. Ze trok haar mondhoeken naar beneden. Zeldzaam onaantrekkelijk geval. Moest waarschijnlijk iets aan de man brengen.

‘Dat ze zo’n kind erop uitsturen om iets te verkopen. Wat onnozelen. Als ik er zo uitzag...’ Ze maakte haar zin niet af en liep naar de keuken.

Laurens Leeflang keek ook naar de figuur aan de overkant van de straat. De afhangende schouders in het bruine jack wekten bij hem een mengeling van herkenning en medeleven op. Dat meisje zag eruit zoals hij zich voelde. Treurig en vermoeid. Het nieuwe jaar dat voor hem lag, was zo slecht begonnen dat hij dit jaar het liefst over zou slaan. De scheiding waar hij hardnekkig tegen had gevochten, was sinds vorige week een

feit. Zijn kinderen hadden zijn huis verlaten nadat zijn vrouw had gekozen voor een man van wie hij een afkeer had. Hij zuchtte om het holle gevoel in zijn maagstreek kwijt te raken. Als Kitty nu maar vlug weging, dan hoefde hij zich niet meer groot te houden.

Kitty, die er nog aan wennen moest dat ze geen Leeftang meer heette, maar weer haar meisjesnaam Stiphout droeg, liep wat onwennig door de keuken en weer terug naar de kamer die ze twaalf jaar geleden met zoveel plezier had ingericht.

Na de eerste huwelijksjaren op een kleine flat had dit vrijstaande huis haar een kasteel geleden. Met geleend geld van haar vader hadden ze het kunnen kopen. Ook al had Laurens haar vader keurig op tijd afbetaald, toch was die lening de reden geweest dat zij meer gekregen had dan Laurens verplicht was geweest te geven. Hij wilde bij niemand in de schuld staan en zeker niet bij haar. Vroeger had hij er altijd een hekel aan gehad als haar vader hem erop wees dat hij, dankzij die lening, het huis had kunnen kopen. Kinderachtig! Wat gaf het nou als haar vader daar trots op was en er een beetje over opschepte? En nu was het hele huis van Laurens. Haar vader had gisteren nog opgemerkt dat het hem zou verbazen als Laurens hier kon blijven wonen, omdat hij door die scheiding wel erg krap zou komen te zitten. Maar Laurens hield echt van dit huis.

Kitty keek rond. Het was dat ze het laatste deel van haar wintergarderobe op moest halen, anders was ze hier vanmiddag niet naartoe gegaan. Zo fijngevoelig van Fons dat hij niet mee had willen gaan om de kleren op te halen. Hij zei dat het al beroerd genoeg was voor Laurens – en daar had hij gelijk in. Ook al waren zij en Laurens zonder ruzie uit elkaar gegaan, het bleef wrang voor haar man. Ex-man, moest ze nu natuurlijk zeggen. De meubels moesten nog verdeeld worden, maar dat kon wachten. Eerlijk gezegd zou ze op dit moment niet weten wat ze ermee moest beginnen. De paar dingen waar ze aan gehecht was

en die ze mooi vond, zou ze later wel ophalen. De kamers van de kinderen bleven in dit oude huis gewoon intact, want ze waren de weekends hier, in ieder geval de eerste tijd. Ze vertrouwde erop dat ze langzamerhand zouden kiezen voor het huis waar zij naartoe was verhuisd. Fons had haar de vrije hand gegeven om zijn huis in te richten naar haar smaak. De enorme wandkasten die ze bij haar huwelijk met Laurens van haar ouders had gekregen, mochten hier blijven staan. Dat ze die dingen ooit mooi had gevonden. Het was toch meer de smaak van haar ouders geweest dan de hare. Heerlijk om nu meubels te hebben die ze, zonder op geld te hoeven letten, had kunnen kopen. Fons was royaal. Laurens... Nou ja, die verdiende ook minder, ze moest wel eerlijk blijven.

Ze keek weer door het raam. Dat kind was nu bijna bij de burens. Zou ze werkelijk denken dat ze daar iets kon slijten? Bij Kitty zou het niet lukken. Zij gaf colporteurs en collectanten geen enkele kans.

Kelly belde aan bij de familie Terborch. Ze hoopte dat ze hier eindelijk resultaat zou oogsten. Wat was dit een rottag. Haar huid voelde branderig aan. Waarschijnlijk kwam dat door de puistjes die ze vanmorgen op haar gezicht had ontdekt.

De deur ging open. 'Ja?' vroeg Rieke Terborch.

'Wilt u misschien een lot kopen voor de Straatloterijprijs?' vroeg Kelly.

'Wat voor loterij is dat?'

'Een die ook goede doelen steunt. U doet er goed werk mee,' zei Kelly overredend.

Rieke keek naar het meisje en ook al wist ze dat ze door die ellendige hypotheek iedere euro om moest keren om het eind van de maand te halen, het medelijden dat bij haar altijd op de loer lag, stak de kop op. Wat een sneu kind.

'Wat kost zo'n lot?'

'Vijf euro.'

‘Zo, dat is nogal wat.’ Rieke pakte haar portemonnee uit de zak van haar jas die aan de kapstok hing.

‘Als u nog meer loten koopt, wordt de prijs als u wint natuurlijk hoger,’ merkte Kelly hoopvol op.

‘Ach... nou ja, geef dan maar. Ik zit toch niet meteen ergens aan vast, hè?’

‘Nee en de trekking is in mei,’ zei Kelly. Ze keek naar het geld dat Rieke in haar hand hield.

‘Ik mag geen contant geld aannemen. Dat vinden ze te onveilig. Het gaat via een pinapparaat.’ Ze duwde het langwerpige apparaat naar Rieke toe en overhandigde haar een lot. ‘Kijk. Daar staat het. Vijf euro.’

‘Voor zo’n bedrag? Bizar! Ach, doe er maar twee ook.’ Rieke tikte haar pincode in terwijl het meisje haar adres in de map schreef. ‘Je mag wel uitkijken dat je papieren niet nat worden,’ waarschuwde ze.

Kelly sloeg het geplastificeerde karton haastig dicht. ‘Komt goed. Dank u wel. Dag mevrouw.’ Ze liep naar het huis van de burens.

‘Zie je wel. Rieke is natuurlijk voor de bijl gegaan. Ze is altijd de klos met dat soort typetjes,’ zei Kitty. ‘Ik poeier dat kind wel even af. Gelukkig zijn wij niet zo gevoelig.’

‘Spreek voor jezelf. Ik ga wel. O, daar is Charlot ook.’ Laurens Leeftlang liep naar de voordeur. Het laatste wat zo’n kind nodig had in dit weer was het gezicht van zijn vrouw. Ex-vrouw, dacht hij en opende de deur.

Kelly Verschuur hield hem haar identiteitsbewijs voor en veegde haar haar uit haar gezicht. Ze deed een stap opzij om Charlot, de veertienjarige dochter van Laurens, langs te laten. Die trok haar jas uit en gooide hem op de kapstok. ‘Dag pap.’

‘Dag kind.’ Hij was even afgeleid, maar concentreerde zich weer op het meisje dat op de deurmat stond. ‘Loten dus...’ zei hij na haar verhaal.

‘Je bent toch tegen loterijen,’ riep Kitty door de kamerdeur die half geopend was en schudde haar hoofd.

‘Behalve vandaag,’ riep Laurens terug en keek in de zorgelijke ogen van het meisje, dat een zakdoek tevoorschijn haalde om haar gezicht te drogen. ‘Vijf euro? Doe mij er maar vijf.’

Kitty kwam de kamer uit. Vijf? Laurens leek wel gek. Hij hield geen rekening met de extra kosten die hij zou moeten maken voor de kinderen en voor haar.

‘Vijf? Laurens, doe niet zo overdreven.’

‘Maak er maar vijftien van,’ zei Laurens grimmig.

‘Hoor je dat nou?’ zei Kitty tegen haar dochter en trok een meewarig, spottend gezicht. ‘Je vader heeft weer eens een aanval van medelijden. Let je daar een beetje op als ik...’

...niet meer in de buurt ben, had ze willen zeggen, maar dat klonk onprettig voor Charlot. De kinderen hadden er toch al zoveel moeite mee dat ze uit elkaar waren.

Kelly haalde haastig het boekje met de loten tevoorschijn. Vijftien. Dat was geluk hebben. Wat een aardige man. Maar het gaf straks beslist ellende met die vrouw.

Laurens pakte zijn portefeuille en wilde haar het geld overhandigen.

‘Dat mag niet. Als u wilt pinnen, alstublieft?’ Kelly hield hem het apparaat voor. ‘De trekking is in mei.’

In mei? Dan was hij bijna een halfjaar alleen in dit huis en was hij er misschien aan gewend. De kinderen één weekend in de veertien dagen over de vloer... Niet aan denken. Nog even volhouden tot Kitty weg was. Hij tikte zijn pincode in. Eigenlijk belachelijk om daar je geld aan te verspillen, maar vooruit... Ook maar eens gek doen.

‘Ik hoop dat u geluk hebt,’ zei Kelly hartelijk.

‘Zou best eens kunnen. Wat zeggen ze daar ook al weer van? Geen geluk in de liefde, maar wel in het spel?’ zei Laurens.

Kelly belde aan bij het huis dat naast de kleine kerk stond.

Een wat oudere vrouw deed open. ‘Loten? Nee, liefje, daar doen we niet aan mee.’ Ze keek over Kelly’s schouder naar de leigrijze lucht. ‘Wat een triest weer. Ga naar huis, lieve kind. Je wordt kletsnat door die druilerigheid. Of heb je misschien zin in een kop warme thee?’ Ze maakte een uitnodigend handgebaar de gang in.

Een halfuur later ging Kelly, doorgewarmd, weer verder. Nog een paar huizen in deze straat en dan was ze klaar. Ze passeerde het huis van de familie Leeftang en stak haar hand op naar de man die voor het raam stond te kijken. Aardige man. Veel te goed voor zo’n heks van een vrouw.

Ze belde aan op nummer 3. Daar werd de deur geopend door een vrouw die er verzorgd en chic uitzag. Naast haar stond een meisje dat wat ouder was dan zichzelf. Zoals die vrouw zou Kelly er later ook uit willen zien. Ze wierp een blik op de laarzen die de vrouw droeg. Zulke laarzen wilde ze. Niet die plompe dingen die ze op het moment aanhad, al bleven haar voeten er warm in.

Het meisje dat naast de vrouw stond, trok haar jas aan. Ze zag er veel minder verzorgd uit dan de jonge vrouw, en ze was ook ouder dan Kelly op het eerste gezicht had gedacht.

‘Straatprijis? Loterij? Nou nee, kind. We gaan verhuizen en in mei zijn we hier al een paar maanden weg,’ zei de vrouw. ‘Maar misschien deze dame? Zij komt hier wonen, en als je gaat verhuizen heb je altijd geld nodig.’ Ze glimlachte minzaam.

‘O. Tja...’ Kelly wilde de map al weer dichtslaan, want dat werd niets natuurlijk, maar het meisje stak haar hand uit.

‘Een lot? Eenmalig? Weet je wat... Doe mij er maar drie,’ zei ze.

De vrouw trok haar perfect onderhouden wenkbrauwen op en zei neerbuigend: ‘Weggegooid geld... eh... Hansje, was het toch?’

Hoewel Kelly het eigenlijk met haar eens was, protesteerde ze onmiddellijk: 'Maar er moet wel iemand de Straatprijs winnen en waarom zou die niet in deze straat wonen? Hij kan net zo goed hier vallen als in Amsterdam.'

'De kans is zo groot!' zei de vrouw. Ze hield de toppen van haar duim en wijsvinger tegen elkaar. 'Zo'n miezerig, klein kansje.'

'Maar toch...' hield Kelly vol, waarop de vrouw haar schouders ophaalde.

Het meisje naast haar lachte breed. Haar witte tanden waren wit en wat ongelijk. 'Als we winnen, kom je langs,' zei ze. 'Dan trakteer ik.' Ze knipoogde, waardoor ze opeens samen een verbond leken te sluiten tegen de vrouw.

'Doe ik,' zei Kelly. Ze liep door naar het volgende huis. Hier had ze veel verkocht.

Misschien hadden de bewoners van deze kleine straat geluk. En opeens hoopte ze het ook, met heel haar hart.

Gina de Wit zat met haar vingers in haar oren de wetteksten in haar hoofd te stampen. Wetteksten... Ze keek op en zag de regen grillige sporen over het glas trekken. Wat had haar toch bezielde om rechten te gaan studeren? Nou ja, het antwoord was eenvoudig: Gina had voor rechten gekozen omdat de goedbetaalde banen voor afgestudeerde rechtenstudenten voor het oprapen lagen. Ze zag zichzelf al shoppen in Amsterdam of Maastricht zoals de hoofdrolspeelsters uit de serie *Gooische vrouwen* die, vrolijk zwaaiend met wel zes of zeven van die chique draagtassen, van de ene winkel naar de andere hopten. Als ze toch geld had... Nooit meer zaterdags achter de kassa bij Albert Heijn zitten, niet langer de huurder zijn van de gehorige kamer in een studentenflat waar Jan en alleman maar in- en uitliep. Ze was uit pure armoede naar huis gekomen om voor haar tentamens te leren. O, geld, geld, geld! Wat zou een prijs in de loterij welkom zijn.

Ze schrok op toen ze de bel beneden hoorde overgaan. Het

bleef stil. Hè, waarom deed er nu niemand open? Pap en mam hoorden die bel toch ook?

Gina liep naar de trap. ‘Doet iemand nog open?!’ schreeuwde ze naar beneden. ‘Ik ben aan het leren!’

Weer ging de bel. Nou, dat werd dus helemaal niks. Iedereen in huis deed alsof-ie doof was. Zuchtend liep Gina de trap af en opende de voordeur. In één oogopslag nam ze het meisje op dat voor de deur stond: natte haarslierten die tegen een vaal gezicht kleefden, kleren waarschijnlijk uit een legerdump en als finishing touch een stel stomme laarzen. Zo stelde Gina zich een armoedige Russin voor, bedelend langs de straten van Moskou.

‘Ja?’ vroeg ze.

‘Hoi, ik ben Kelly en ik heb een heel mooie aanbieding voor je,’ zei het meisje. ‘De jaarlijkse Straatloterij wordt weer gehouden. Eén lot voor vijf euro. En je steunt er natuurlijk de goede doelen mee.’ Het meisje zweeg en keek Gina afwachtend aan.

Een loterij... Dit kon geen toeval zijn, flitste het door Gina heen. Had ze net niet gedagdroomd over een winnend lot? Dit was een vingerwijzing, zeker weten.

‘Doe mij er maar vijf,’ zei Gina in een opwelling. ‘Wacht,’ bedacht ze plotseling. ‘Misschien willen mijn ouders ook nog loten kopen. Kom maar even binnen.’ Je moest het geluk over diverse mensen uitspreiden.

Het meisje stapte de gang in en bleef staan terwijl de regen neerdrupte uit de zoom van haar jack. Er ontstond een donkere plek op de kokosmat, die betere tijden had gekend.

‘Ma, wil je loten kopen?’ vroeg Gina aan haar moeder, die uitgezakt op een bank naar de televisie zat te kijken.

‘Nou, we doen al mee met de Postcodeloterij. Je moeder heeft het geld ook niet op haar rug groeien. Welke prijzen kun je winnen?’ wilde Gina’s moeder weten.

‘Ik weet het niet, ma. Het is van de jaarlijkse Straatloterij. En jullie steunen er een goed doel mee.’

‘Nou, vooruit, doe mij er maar vijf en je vader ook. Wie weet

zijn we eindelijk eens aan de beurt om een lekkere smak geld te winnen.'

'Waar is je portemonnee, ma?'

'Schiet effe voor, Gien. Ik heb geen contant geld. Of heeft dat meissie een pinapparaatje bij zich, want dan moet je mijn pas maar gebruiken.'

'Weet jij dan nog de code van je pinpas? Die gebruik je nooit. Je laat pa altijd betalen.'

'Dan gebruik je de pas van je vader maar.'

'Waar is pa?'

'Op de wc.'

'Nou, dat schiet ook niet op. Dat meisje kan niet wachten tot pa er weer is.'

'Gebruik dan even je eigen kaartje. Tien loten. Je krijgt het geld echt van me terug.'

'Dat zeg je elke keer. Ik blijf niet aan de gang.'

'Gienie, doe niet zo flauw. Dat heb je toch wel voor je ouders over?'

'Nou, dan koop ik die loten zelf wel.'

'Zie maar.' Ma de Wit haalde even onverschillig haar schouders op, draaide haar hoofd naar de tv en keek weer geboeid naar de soap die over het scherm rolde.

Gina liep terug naar het meisje en pakte haar portemonnee uit haar tas.

'Ik heb een apparaatje bij me, hoor,' zei Kelly behulpzaam.

'Dat zag ik al. Ik pak alleen mijn kaartje.' Terwijl ze haar pinpas uit haar portemonnee trok, werd Gina plotseling overvallen door een gevoel van opwinding. Ze zouden winnen, ineens wist ze het heel zeker. De hele straat zou op zijn kop staan. 'Vijftien,' zei ze als in een roes.

'Vijftien?' Kelly keek Gina ongelovig aan. Weer zo'n gek. Had deze straat soms de geldkoorts? Dit had ze nog nooit meegemaakt.

Het meisje telde vijftien loten en gaf ze weifelend aan Gina. 'Je kunt nog terug, hoor.'

‘Vijftien,’ hield Gina vol. Ze tikte haar code in, drukte op het knopje OKÉ. U HEBT BETAALD, meldde de display van het apparaat. Ze kon niet meer terug.

Kelly maakte een aantekening in de map. ‘De trekking is in mei. Je moet de tv of de kranten maar in de gaten houden. En nu maar hopen dat jullie straat wint.’

‘We winnen,’ zei Gina zelfverzekerd.

‘Nou, ik zal voor jullie duimen.’ Het meisje deed de map dicht, keerde zich om en verdween in het grijze regengordijn.

Plotseling zakte het visionaire gevoel weg en belandde Gina met beide benen weer op de grond. Wat had ze gedaan? Vijfenzeventig euro zomaar in het water gegooid, terwijl ze het toch helemaal niet zo breed had. Hoe lang moest ze voor dat bedrag wel niet achter de kassa bij Appie zitten? Wat had haar bezielde? Ze moest een paar loten proberen te slijten aan iemand anders. Maar niet aan haar familie. Die leende alleen maar geld – en terugbetalen, ho maar. Gina dacht diep na. Misschien...

Rillend trok Rebecca Wegereef haar fleece trui strak om zich heen terwijl ze uit het raam van de half cirkelvormige erker staarde. Dit was haar favoriete plek. Vanuit de erker kon ze de hele straat overzien. Natuurlijk was Rebecca – voor familie, vrienden en kennissen Becky, met uitzondering van de familie Van der Noot bij wie ze werkte en die Becky een hondennaam vond – nieuwsgierig naar haar burens, maar het was een gezonde nieuwsgierigheid. Ze hield van mensen en door die eigenschap had ze het vertrouwen van de buurt gewonnen. Rebecca wist wat er zich achter de voordeuren afspeelde. Ze kende de bewoners met hun wensen, hun zorgen en problemen – en bovenal was ze op de hoogte van hun geheimen. Maar nooit zou iemand Rebecca Wegereef kunnen betrappen op enige loslippigheid. Daar was ze te loyaal en te integer voor. Haar motto was: horen, zien en zwijgen.

En nu stond ze dan op dit ongewone tijdstip van de dag in

haar erker. Ze was aan het uitzieken zoals de dokter het haar had aangeraden.

‘Vooral goed uitzieken en niet te vroeg aan het werk gaan,’ had de huisarts waarschuwend gezegd terwijl hij haar status had bekeken. Patiënte Wegereef had hem, in al die jaren dat hij huisarts in dit deel van de stad was geweest, maar één keer bezocht en zulke mensen moest je dubbel in de gaten houden. Dat waren de bikkels die meestal veel te vroeg aan het werk gingen, omdat ze een hekel hadden aan overdrijving en aanstellerij. ‘Griep is niet onschuldig, mevrouw,’ zei hij ten overvloede.

Uitzieken... Een werkwoord waarbij het leek of je iets deed, terwijl je alleen maar passief zat af te wachten. Nou, morgen was ze uitgezikt. De griep had nu lang genoeg geduurd. Morgen ging ze eerst maar eens naar de familie Leeftang, bij haar in de straat. Die arme Laurens had wel wat bemoediging en troost nodig. Rebecca had gehoord dat de scheiding was uitgesproken. Nu hoopte ze maar dat Kitty haar man eindelijk met rust zou laten.

Een beweging op het tuinpad naar het huis bracht haar terug in de werkelijkheid. Iemand liep naar de voordeur. Rebecca herkende het meisje. Ze had gezien hoe het kind langs de deuren ging en was benieuwd wat ze wilde. De bel ging al. Rebecca liep naar de gang en opende de deur.

‘Dag, ik kom namens de Straatloterij,’ begon het meisje.

‘Kom eerst maar even binnen, want het is nogal koud en ik heb net griep gehad,’ zei Rebecca. Het stond zo ongastvrij om iemand aan de deur meteen weg te sturen. Die moest toch ook werken voor de kost.

Kelly stapte aarzelend naar binnen. ‘Ik ben behoorlijk nat, hoor.’ Ze keek naar de zwart-wit betegelde stenen vloer.

‘Dat hindert niet, daar hebben we een dweil voor,’ zei Rebecca laconiek.

Een beetje verbaasd maar ook bewonderend keek Kelly om zich heen. De crème gestuukte muren waren langs de randen be-

schilderd met slingers van zachtgroene klimopblaadjes met hier en daar een paar rode besjes. Een prachtig beschilderde, houten dekenkist stond tegen een van de muren. De kapstok bestond uit een paar simpele, koperen haken die op een plank waren geschroefd en een bleke, opaalglazen hanglamp in sierlijke bloemvorm voltooide de inrichting van de kleine ruimte.

‘Hebt u dat zelf gedaan?’ Kelly wees op de muurschildering.

Rebecca knikte.

‘Wat prachtig.’

‘En wat wil je me nu verkopen?’ wilde Rebecca weten.

‘Loten van de Straatloterij – niet van de Staatsloterij, hoor.’

‘Straatloterij?’

‘Ja, die wordt één keer in het jaar gehouden. De loten kosten vijf euro per stuk. Hoe meer u er koopt, hoe meer geld u kunt winnen,’ raffeelde het meisje haar verhaal af. Ze wreef de natte haarslierten uit haar gezicht. Afwachtend keek ze de jonge vrouw tegenover haar aan.

‘Nee, nee, ik doe nooit mee aan loterijen,’ weerde Rebecca af.

‘Daar doet u nooit aan mee? Iedereen doet wel eens mee. Of mag het soms niet?’

‘Nou, niet mogen... Het is niet onze leefstijl.’ Rebecca aarzelde. ‘Je mag je leven niet laten afhangen van het lot,’ zei ze ten slotte, in de hoop dat het meisje die hint zou begrijpen.

Maar dat bleek een misvatting. Ze keek Rebecca niet-begrijpend aan.

‘Mensen die in God geloven, kopen meestal geen loten,’ legde Rebecca uit. Wat klonk dat vreselijk vroom en braaf, dacht ze meteen.

Kelly fronste even haar wenkbrauwen en haalde toen onverschillig haar schouders op. ‘Is dit huis van u of is het een huurhuis?’ vroeg ze opeens zakelijk.

‘Van mijn familie.’

‘Bent u afhankelijk van uw familie?’ Het meisje trok haar neus afkeurend op. ‘Dat valt vast niet mee. Als ik u was zou ik

maar een lot kopen. Stel je voor dat het winnende lotnummer op deze straat valt. Dan kunt u meteen het huis van uw familie kopen en bent u van de zorgen af.'

Rebecca schudde echter haar hoofd. Maar het meisje had beslist gelijk toen ze veronderstelde dat het niet meeviel om afhankelijk te zijn van familie. Zij kon erover meepraten.

'Jammer, bijna alle mensen uit deze straat hebben loten gekocht. Als zij straks in de prijzen vallen, grijpt u ernaast. En dan zijn er ook nog mensen die uit pure frustratie een rechtszaak beginnen tegen de loterij. Ja, mooi dat ze die verliezen. Ik vertel u dit om aan te tonen dat mensen heel rare dingen doen als ze achter het net vissen. Weet u het echt zeker?' vroeg Kelly.

'Heel zeker.'

'Nou, dan ga ik maar weer. Bedankt dat ik even binnen mocht schuilen voor de regen.'

'Succes,' zei Rebecca. Ze had medelijden met het meisje. Loten verkopen in de regen... Had ze maar niet zulke sterke principes, dan was ze beslist voor de bijl gegaan. Die ellendige principes zaten altijd in de weg!

Steven Ouwerkerk gleed met zijn balpen langs de advertenties in de krant, die open op tafel lag. Hij zuchtte. Er was weer niets bij. Een baan bij de overheid kon hij vergeten. Mensen met een achtergrond als die van hem hoefden niet bij de gemeente aan te kloppen. Ja, misschien als vuilnisophaler, maar daarvoor was hij te hoogopgeleid. Hoe moest hij in vredesnaam aan geld komen om opnieuw een bedrijf te starten en de rest van zijn schulden af te betalen? Een bittere trek gleed om zijn mond. Hij wilde wel werken, maar er was geen werk. En als er werk was, kreeg hij dat niet omdat zijn verleden hem achtervolgde.

De bel ging. Steven keek verbaasd op. Hij kende niemand in deze straat en dat wilde hij zo houden. Pas anderhalve maand geleden had hij zijn intrek genomen in dit huis. Zijn naaste buurvrouw kende hij alleen maar van gezicht. Tot bijna twee

jaar geleden had hij werkelijk gedacht dat het merendeel van de mensheid goed en redelijk betrouwbaar was. Maar hij had zijn les geleerd. Van zijn beste vriend nog wel. Kijk waar die hem had gebracht. Door hem was Steven in een draaikolk van problemen, valse beschuldigingen en laster terecht gekomen, en uiteindelijk had hem dat een jaar van zijn leven gekost. Weg bedrijf, weg goede naam en weg vriendin. Vooral dat laatste had hem diep gekwetst. Mary had hem de bons gegeven, om een maand later samen met zijn beste vriend naar het buitenland te vertrekken.

De bel ging nog een keer. Steven stond op en liep naar de gang. Toen hij de deur opende, keek hij in een verregend, weinig aantrekkelijk meisjesgezicht.

‘Dag, wilt u soms loten kopen voor de jaarlijkse Straatloterij?’ vroeg Kelly. Wat zag die man er treurig uit. Nee, treurig was het woord niet, eerder verslagen – of ging haar fantasie nu met haar op de loop?

‘Hoe duur is zo’n lot?’ wilde de man weten.

‘Vijf euro.’

Steven schudde zijn hoofd. ‘Is me echt te duur.’

‘Vijf euro? De loten van de Postcodeloterij zijn de helft duurder. En het aankoopbedrag van dit lot verdient u dubbel en dwars terug. Als u tenminste wint,’ voegde Kelly er losjes aan toe.

‘Lieve kind, ik heb het geld niet. Trouwens, ik geloof niet zo in winnen. Dat overkomt altijd andere mensen.’

‘U hebt zeker wat tegenwind gehad,’ merkte het meisje begripvol op.

Steven voelde even de neiging om in schaterlachen uit te barsten. Tegenwind? Zeg maar liever een allesvernietigende orkaan die hem had meegesleurd en hem uiteindelijk hier in dit landelijke deel van Alkmaar had doen belanden, met dank aan zijn vroegere collega en vriend Lodewijk, de enige op wie hij terug had kunnen vallen in die beroerde tijd.

‘Bijna iedereen in deze straat heeft een lot of zelfs meerdere loten gekocht, en bijna iedereen is ervan overtuigd dat het winnende lotnummer in deze straat valt,’ probeerde Kelly nog eens.

‘Heb je zelf al een lot gekocht?’ vroeg Steven nieuwsgierig.

Kelly schudde haar hoofd. ‘Ik heb al een paar keer meegegaan, maar nooit iets gewonnen. Ik ben waarschijnlijk niet zo gelukkig in het lot,’ legde ze uit.

‘Wel in de liefde?’

Het gezicht van het meisje begon te stralen. ‘Ja, ik heb sinds kort een vriendje en we gaan samenwonen.’

‘Dan wens ik je heel veel geluk toe,’ zei Steven.

‘Ik u ook. U ziet er een beetje uit of u wel een portie geluk kunt gebruiken.’

Dat kon hij inderdaad.

Kelly liep weg met nog steeds de gelukkige glimlach op haar gezicht. Vrolijk stapte ze midden in een plas. Nog maar één adres.

‘Vijf euro voor één lot?’ De mondhoeken van Atie van der Noot trokken misprijzend naar beneden.

‘Dat is helemaal niet zo duur, hoor,’ legde Kelly haastig uit. ‘En er zijn grote prijzen mee te winnen. Natuurlijk gaat er geld naar de goede doelen zoals...’

‘Ja, ja, ja,’ onderbrak Atie het meisje. ‘Van goede doelen weet ik alles. Goede doelen zijn de bazen van de loterij zelf die al het geld, dat jullie...’ Ze priemde met haar wijsvinger naar Kelly. ‘... bij elkaar bedelen, zelf opstrijken en onder elkaar verdelen.’

Kelly werd onaangenaam getroffen door de zeurderige stem van de vrouw.

‘Leer mij ze kennen, de hoge heren. Net als al die bankmanagers. En maar *graaien* en *graaien*.’ Het woord ‘graaien’ werd met lange uithalen uitgesproken. Atie van der Noot was gewend om elk belangrijk woord te benadrukken waarbij haar hoofd een zwaaiende beweging maakte als ze iets belangrijk vond. ‘En *nooit* is het genoeg, meisje, *nooit*. En wij maar *betalen* en *beta-*

len. Ook de hoge heren in Den Haag kunnen er wat van. Het wordt tijd dat er een sterke man komt, die orde...'

'Dus u wilt geen lot kopen?' onderbrak Kelly haar terwijl ze achteruit stapte. Ze hield niet van mensen die een bepaalde manier van praten gebruikten om hun agressiviteit te verbergen. Die vond ze griezelig.

'Wat dacht je zelf, meisje? *Mooi* niet. Ik laat me niet bestelen. De kans dat je werkelijk een grote prijs wint, is *miniem*. Eén op de zoveel miljoen. Als ze in onze straat verstandig zijn, koopt *niemand* een lot van jou, meisje.'

'Ik heb er anders genoeg verkocht,' zei Kelly verdedigend.

'Hier? In deze straat?' Atie van der Noot keek het meisje ongelovig aan. 'Dan zijn ze niet goed wijs.'

'Ik wil u nog wel eens horen als het lotnummer op deze straat valt.' Kelly draaide zich om en liep snel weg. Ze wilde niet meer luisteren naar dit gezeur.

'Dat gebeurt niet, en als ik jou was...' riep de vrouw haar na.

Het meisje haalde haar schouders op. Jammer dat uitgerenkend op dit laatste adres zo'n akelig mens woonde. Die vrouw verpestte bijna haar humeur. Nou ja, ze moest zich vooral niet laten ontmoedigen. In elk paradijs leefde een slang, bedacht ze. De overige bewoners van deze straat waren aardige mensen. Deze vrouw was de grote uitzondering.

'Wie was daar aan de deur?' vroeg Dolf, de man van Atie toen ze weer terug was in de kamer.

'Een armoedig kind dat loten probeerde te slijten.'

'Eentje kon je er toch wel nemen?' meende Dolf.

'*Mooi* niet, *mooi* niet. Weggegooid geld. Snap jij het nou: dat kind zei dat ze zo goed had verkocht in deze straat. Ik kan het me haast niet voorstellen. Ja, de familie De Wit, die zal wel van de partij zijn geweest. Waar ze het geld vandaan halen, Joost mag het weten. *Nooit* werken, *nooit* belasting betalen, altijd maar parasiteren op de maatschappij en natuurlijk wel loten

kopen. En wij maar *betalen*. Als ik de gemeente was, zou ik de uitkeringen van de De Witjes meteen stopzetten. Ik heb al eens de ambtenaar van Sociale Zaken opgebeld, maar die zei dat pa werkelijk niet kon werken, omdat-ie last had van zijn rug. Zijn rug...' smaalde Atie. 'En Brecht, zijn vrouw, voert ook geen klap uit om van die jongens maar niet te spreken. Niet vreemd als je zo'n slecht voorbeeld hebt. Wat voeren die jongens overdag uit? De jongste gaat naar school, maar het lijkt wel of hij altijd vrij heeft. Meestal zie ik die luiwammes met een came-raatje om de deur zwerven. En die oudste ligt altijd in zijn bed. Komt er 's avonds alleen uit om te gaan stappen. *Stappen!* Het woord alleen al. En waar doet hij het van? Ik heb het allemaal voorgelegd aan die ambtenaar, maar werkelijk luisteren was er niet bij. Het was *boter* aan de galg gesmeerd. De enige in dat gezin die nog een beetje fatsoen in haar lijf heeft, is die dochter, Gina. Zit 's zaterdags achter de kassa bij Albert Heijn. Een pikvin, als je het mij vraagt. Maar die heeft heus geen loten gekocht; daar is zij *veel* te verstandig voor. En de rest van de straat...' Atie trok haar neus als een konijn afkeurend omhoog. 'Laurens Leeftang kan zijn centen wel *beter* gebruiken, vooral nu die scheiding er bijna door is en hij alimentatie moet betalen voor zijn kinderen en voor die lellebel – ja, Dolf, je weet dat ik geen blad voor de mond neem, lellebel – want die Kitty met dat zoetsappige gezicht deugt voor geen meter. Die heeft Laurens vast en zeker tot op zijn hemd toe uitgekleet. Er is er één die zeker geen lot heeft gekocht.' Atie wachtte even.

'Wie dan?' vroeg Dolf.

'Rebecca. Die mag het natuurlijk niet van haar *geloof*.' Er klonk voldoening door in Aties stem.

'Waarom eigenlijk niet?'

'Ja, hoe moet ik dat nu weten? Vraag het haar zelf. En die man die neergestreken is in het huis naast Rebecca, heeft geen lot nodig om rijk te worden, die gebruikt andere middelen. Ik vertrouw die kerel voor geen cent. Wat weten we nu helemaal

van hem? Als ik hem tegenkom, wendt hij onmiddellijk zijn hoofd af. Die heeft iets te verbergen. Het zou me niets verbazen als het een drugshandelaar is die een hennepplantage houdt op zijn zolder of in die grote schuur achter zijn huis. Die denkt natuurlijk ook: in zo'n landelijk straatje heeft niemand iets door. *Mooi* niet. Nee, de straat gaat er niet op vooruit. We moeten Rebecca maar eens vragen hoe dat zit met die buurman. Die weet vast wel meer. Hoewel, veel zal het niet opleveren, want ze is zo gesloten als een oester. *Heel* jammer.'